

direkte og de indirekte omkostninger, medfører, at kommunen eller amtskommunen må medtage omkostninger, som den ville have haft, såfremt den ikke havde været en offentlig myndighed. Det kunne f.eks. være en udgift til autorisation som nævnt i spørgsmålet.

På den baggrund findes der ikke at være behov for udnytte beføjelsen i § 1, stk. 2, i lov om vagtvirksomhed.

Det bemærkes i den forbindelse, at hovedsigtet med lov om vagtvirksomhed er at regulere den virksomhed, der typisk udføres af private vagtselskaber, idet man ved udarbejdelsen af loven lagde vægt på, at der knyttede sig en væsentlig interesse fra samfundets side til vagtselskabernes virksomhed, fordi denne er af stor kriminalpræventiv betydning. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at dette forhold gør det nødvendigt at sikre, at selskaberne udøver virksomhed på en forsvarlig og betryggende måde, således at selskabernes kunder sikres en rimelig betjening, uden at virksomheden udvikler sig til noget, som kunne opfattes som private politistyrker, og således at borgerne på en rimelig måde beskyttes mod overvågning og kontrol. Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at et reguleringsbehov – for den vagtvirksomhed, der udføres af statslig eller kommunal virksomhed – forekommer mindre påtrængende.

Spm. nr. S 1608

Til skatteministeren (6/3 96) af:

Gitte Seeberg (KF):

»Mener ministeren på baggrund af de sager, der har været omtalt i dagspressen om lønindeholdelse hos private borgere, at der administreres i overensstemmelse med reglerne, og såfremt det ikke er tilfældet, hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre borgerens retsstilling?«

Begrundelse

Af artikler i dagspressen den 6. marts 1996 fremgår, at visse kommuner ikke overholder de gældende regler for lønindeholdelse hos private borgere for offentlig gæld. Det fremgår, at der ikke altid foregår den i kildeskattelovens § 73, stk. 3, krævede vurdering af, hvorvidt den pri-

vate borger overlades nødvendige midler. Da lønindeholdelse er en særdeles indgribende foranstaltning over for borgerne, må det sikres, at der sker en reel vurdering af borgernes økonomiske formåen. Der skal være sikkerhed for, at de kommunale skattemyndigheder ikke tilside-sætter det individuelle skøn på bekostning af borgernes retssikkerhed.

Svar (18/3 6)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Indledningsvis skal det understreges, at lønindeholdelse er et tvangsinddrivelsesmiddel, der alene kommer på tale over for skatteydere, der indtil flere gange er blevet rykket for betaling af deres personlige skat, og som af en eller anden grund ikke har ønsket at indgå en betalingsordning med kommunen. Det er korrekt, at kommunerne ved begæring om lønindeholdelse med mere end 15 pct. i hvert enkelt tilfælde skal have sikre oplysninger om, at der overlades skatteyderen de nødvendige midler til eget og familiens underhold. Det er min opfattelse, at der i langt hovedparten af tilfældene, hvor lønindeholdelse begæres, sker en sådan vurdering fra skattemyndighedernes side.

For så vidt angår det i en avisartikel nævnte eksempel på, at en kommune trækker helt op til 40 pct. i lønindeholdelse, skal det bemærkes, at der i den foreliggende sag er tale dels om lønindeholdelse efter kildeskattelovens § 73 for personlig skat, dels om løntilbageholdelse i medfør af lov om inddrivelse af underholdsbidrag. For så vidt angår løntilbageholdelse for skyldige underholdsbidrag, er der ikke nogen øvre grænse for løntilbageholdelsesprocenten, men størrelsen af procentsatsen kan af skyldneren påklages til fogedretten.

Jeg kan bekræfte artiklens oplysning om, at der hos Told & Skat i Vejle har været 38 klager over kommunernes lønindeholdelse og afdragsordninger, og at 13 klager fik helt eller delvis medhold. Der er i de pågældende sager sket en konkret vurdering af skatteydernes betalingssevne. Opgørelsen vedrører dog ikke 1994, men 1995.

Når skatteyderen har fået medhold i klagen, skyldes det hovedsagelig, at kommunen ved en fejl har medregnet børnetilskud og børnefamilieydelse i den beregning, der er foretaget over den pågældendes betalingsevne. Hertil kommer, at der i afgørelser på dette område nød-